A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2014. szeptember 25.*

„Közösségi védjegy — Törlési eljárás — Közösségi térbeli védjegy — Két egybecsomagolt kehely formája — Feltétlen kizáró ok — Megkülönböztető képesség hiánya — A használat révén megszerzett megkülönböztető képesség hiánya — A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja és (3) bekezdése”

A T-474/12. sz. ügyben,

Giorgio Giorgis (lakóhelye: Milánó [Olaszország], képviselik: I. Prado és A. Tornato ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: I. Harrington, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó a Törvényszék előtti eljárásban:

a **Comigel SAS** (székhelye: Saint-Julien-lès-Metz [Franciaország], képviselik: S. Guerlain, J. Armengaud és C. Mateu ügyvédek),

az OHIM első fellebbezési tanácsának a Comigel SAS és Giorgio Giorgis közötti törlési eljárással kapcsolatban 2012. július 26-án hozott határozata (R 1301/2011-1. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (hetedik tanács),

tagjai: M. van der Woude elnök, I. Wiszniewska-Białecka (előadó) és I. Ulloa Rubio bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2012. október 31-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2013. február 7-én benyújtott ellenkérelmére,

tekintettel a beavatkozónak a Törvényszék Hivatalához 2013. február 5-én benyújtott ellenkérelmére,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2013. május 24-én benyújtott válaszra,

* Az eljárás nyelve: angol.

tekintettel arra, hogy a felek az írásbeli szakasz befejezéséről történt értesítéstől számított egy hónapos határidőn belül nem kérték tárgyalás kitűzését, és mivel az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék az eljárási szabályzatának 135a. cikke alapján úgy határozott, hogy az ügy elbírálására az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2009. november 11-én a felperes, Giorgio Giorgis, a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78, 1. o.) értelmében, 8132681. szám alatt megszerezte az oltalmat a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) az alábbi közösségi térbeli védjegy tekintetében:

2 A védjegyet a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 30. osztályba tartozó, és a következő leírásnak megfelelő áruk vonatkozásában lajstromozták: „Jégkrém, jégkása, vegyes szorbetek, jégkása szorbetek, fagylaltok, iható fagylaltok, fagylalt alapú készítmények, fagylalt alapú édességek, fagyasztott desszertek, joghurtfagylaltok, cukrászsütemények”.

3 2010. január 19-én a beavatkozó, a Comigel SAS, a 207/2009 rendelet – ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és d) pontjával együttesen értelmezett – 52. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján kérelmet nyújtott be a megtámadott védjegy törlése iránt.

4 2011. április 21-i határozatával az OHIM törlési osztálya helyt adott a törlési kérelemnek, és a megtámadott védjegyet, a 207/2009 rendelet – ugyanezen rendelet 52. cikke (1) bekezdésének a) pontjával együttesen értelmezett – 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján, a szóban forgó áruk egésze tekintetében törölte. A törlési osztály egyúttal elvetette a felperes azon érvét, miszerint a megtámadott védjegy a használat révén megszerezte a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése szerinti megkülönböztető képességet.

5 2011. június 16-án a felperes fellebbezést nyújtott be az OHIM-nál a törlési osztály határozata ellen.

6 Az OHIM első fellebbezési tanácsa 2012. július 26-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) elutasította a fellebbezést. A fellebbezési tanács megerősítette a törlési osztály azon következtetéseit, amelyek szerint egyrészt a megtámadott védjegy nem rendelkezett a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti megkülönböztető képességgel, másrészt a felperes nem

bizonyította, hogy a megtámadott védjegy megszerezte volna az ugyanezen rendelet 7. cikkének (3) bekezdése és 52. cikkének (2) bekezdése értelmében vett, használat révén megszerezhető megkülönböztető képességet.

A felek kereseti kérelmei

7 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

8 Az OHIM és a beavatkozó azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

9 Keresetének alátámasztásaként a felperes két, a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának, illetve az ugyanezen rendelet 7. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.

A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított, első jogalapról

10 A felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az tévesen értékelte a megtámadott védjegy megkülönböztető képességét, és ezáltal megsértette a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját.

11 A 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében a közösségi védjegyet az OHIM-nál előterjesztett kérelem alapján törölni kell, ha azt az ugyanezen rendelet 7. cikke rendelkezéseinek megsértésével lajstromozták. E tekintetben a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja úgy rendelkezik, hogy a védjegy nem részesülhet védjegyoltalomban, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre.

12 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy valamely védjegy megkülönböztető képessége a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében azt jelenti, hogy a védjegy lehetővé kell tennie a védjegybejelentésben szereplő áruknak egy adott vállalkozástól származóként történő azonosítását, és így ezen áruknak a más vállalkozások áruitól való megkülönböztetését (lásd a Bíróság C-344/10. P. és C-345/10. P. sz., Freixenet kontra OHIM egyesített ügyekben 2011. október 20-án hozott ítéletének [EBHT 2011., I-10205. o.] 42. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

13 Valamely védjegy megkülönböztető képességét egyrészt a védjegybejelentésben szereplő árukra és szolgáltatásokra tekintettel, másrészt az adott áruk vagy szolgáltatások szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztóiból álló érintett vásárlóközönség észlelésére tekintettel kell értékelni (lásd a Bíróság C-456/01. P. és a C-457/01. P. sz., Henkel kontra OHIM egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-5089. o.] 35. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

14 A jelen ügyben a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a szóban forgó áruk olyan élelmiszerek, amelyek általában előrecsomagolt állapotban érkeznek az üzletekbe, és hogy az előre csomagolt áruk értékesítését illetően a fogyasztók figyelmi szintje az áruk kinézetét illetően nem különösebben magas.

15 A felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az tévesen értékelte az érintett vásárlóközönség figyelmi szintjét. Arra hivatkozik, hogy a fagylaltok átlagos fogyasztója magas figyelmi szintet tanúsít, hiszen különféle tényezők alapján, mint például a fagylalt íze, a fogyasztás módja, a különféle fagylaltok és bizonyos összetevők esetleges megléte alapján választ.

16 E tekintetben elegendő kiemelni, hogy a megtámadott védjeggyel jelölt áruk mindennapi fogyasztásra szolgáló élelmiszertermékek, ennélfogva a célközönségük a fogyasztók összességéből áll. Ezért a megtámadott védjegy megkülönböztető képességét a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó feltételezhető elvárásaira tekintettel kell értékelni (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-129/04. sz., Develey kontra OHIM [egy műanyagflakon formája] ügyben 2006. március 15-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-811. o.] 46. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a T-156/12. sz., Sweet Tec kontra OHIM [ovális forma] ügyben 2013. december 12-én hozott ítéletének 14. pontját).

17 A felperes állításával ellentétben az a tény, hogy az átlagos fogyasztó ízlése és preferenciái szerint választ fagylaltot, még nem teszi figyelmének szintjét magassá. Ugyanis a fagylaltok olyan mindennapi fogyasztásra szolgáló termékek, amelyeket általában szupermarketekben árusítanak, nem kerülnek sokba, azok megvásárlását nem előzi meg hosszas gondolkodás, és ezen indokok miatt nem lehet úgy tekinteni, hogy a fogyasztó a vásárláskor magas szintű figyelmet tanúsít. Ráadásul az a tény, hogy a fogyasztók az árukat azok íze alapján választják ki, a tömegfogyasztásra szolgáló élelmiszereket illetően evidencia, és e termékek tekintetében a fenti 16. pontban idézett ítélkezési gyakorlat szerint a fogyasztók figyelmi szintje nem tekinthető magasnak.

18 Így tehát a fellebbezési tanács helyesen vélte úgy, hogy az érintett vásárlóközönség az Európai Unió egészének szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztóiból áll, akik nem tanúsítanak különösebben magas szintű figyelmet.

19 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az áru külső megjelenéséből álló térbeli védjegy megkülönböztető képességének értékelésekor alkalmazott szempontok nem különböznek a védjegyek más típusainak esetében alkalmazandó szempontoktól. Ugyanakkor e szempontok alkalmazásakor figyelembe kell venni azt, hogy az érintett vásárlóközönség észlelése nem szükségszerűen azonos az áru külső megjelenéséből álló térbeli védjegy és az olyan szóvédjegy vagy ábrás védjegy esetében, amely az általa jelölt áruk külső megjelenésétől független megjelölésből áll. Az átlagos fogyasztók ugyanis – grafikai vagy szöveges elem hiányában – nem szoktak az áruk eredetére következtetni a formájuk vagy a csomagolásuk formája alapján, így nehezebbnek bizonyulhat az ilyen térbeli védjegy megkülönböztető képességét megállapítani, mint a szó- vagy ábrás védjegyekét (lásd a fenti 12. pontban hivatkozott Freixenet kontra OHIM ügyben hozott ítélet 45. és 46. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

20 E körülményekre tekintettel csak az olyan védjegy rendelkezik a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességgel, amely jelentős mértékben eltér az ágazat normáitól vagy szokásaitól, és ebből eredően be tudja tölteni alapvető, származást jelölő rendeltetését (lásd a fenti 12. pontban hivatkozott Freixenet kontra OHIM ügyben hozott ítélet 47. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

21 Különösen az olyan áruk csomagolásából álló térbeli védjegyekkel kapcsolatban, amelyek az áru jellegéből adódóan becsomagolva kerülnek forgalomba, a Bíróság kimondta, hogy az ilyen védjegyeknek lehetővé kell tenniük a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó számára, hogy az érintett árut megkülönböztesse más vállalkozások áruitól anélkül, hogy vizsgálódna vagy összehasonlítgatna, illetve különösebb figyelmet szentelne a kérdésnek (lásd a Bíróság C-173/04. P. sz., Deutsche SiSi-Werke kontra OHIM ügyben 2006. január 12-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-551. o.] 29. pontját).

22 Annak megítélésekor, hogy valamely védjegy rendelkezik-e megkülönböztető képességgel, vagy sem, az általa keltett összbenyomást kell figyelembe venni. Ez azonban nem jelenti azt, hogy először ne lehetne sorjában megvizsgálni a védjegy megjelenítésére használt egyes elemeket. Célszerűnek mutatkozik ugyanis az átfogó értékelés során az érintett védjegy minden egyes alkotóelemét megvizsgálni (lásd a Bíróság C-238/06. P. sz., Develey kontra OHIM ügyben 2007. október 25-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-9375. o.] 82. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

23 Elöljáróban hangsúlyozni kell, hogy a jelen ügyben a szóban forgó termékek desszertek, fagylaltok, szorbetek és joghurtok, illetve hogy a megtámadott védjegy két átlátszó üvegkehelyből, valamint a tetején és az oldalain nyitott, a kelyhek formáját követő kartonborítás formájából áll. A megtámadott védjegy a szóban forgó termékek csomagolásának térbeli formája.

24 A felperes először is azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az tévesen állapította meg az érintett ágazat normáit és szokásait. A felperes, a megtámadott védjegy megkülönböztető képességének értékelését illetően azt állítja, hogy a fellebbezési tanácsnak a 30. osztályba tartozó áruk csomagolásának ágazatában irányadó normákat és szokásokat kellett volna figyelembe vennie. Márpedig a fellebbezési tanács az értékelésénél figyelembe veendő normákat és szokásokat azokra a normákra és szokásokra korlátozta, amelyek a „minőségi és kézműves termékek imázsát” erősítő csomagolások ágazatában irányadók.

25 Hangsúlyozni kell, hogy ezen érv a megtámadott határozat téves olvasatán alapul.

26 A megtámadott határozatban ugyanis a fellebbezési tanács rámutatott arra, hogy amikor – mint a jelen esetben is – a megtámadott védjegy a szóban forgó termékek csomagolásának térbeli formájából áll, elképzelhető, hogy a releváns normák és szokások azok, amelyeket a szóban forgó árukkal azonos típusú és azonos fogyasztók részére szánt áruk csomagolásának ágazatában alkalmaznak.

27 A fellebbezési tanács ezt követően elvégezte a megtámadott védjegyet alkotó két elem – nevezetesen az üvegkelyhek és a kartonborítás – különálló vizsgálatát. Az üvegkelyhek megkülönböztető képességének értékelése keretében a fellebbezési tanács rámutatott, hogy az ilyen típusú kelyheket a piacon desszertek, fagylaltok, szorbetek és joghurtok árusításához használják, és azokat azért alkalmazzák, hogy a fogyasztók felé azt az üzenetet közvetítsék, hogy a szóban forgó termékek kiemelkedő minőségűek, és kézműves gyártással készülnek, amit a felperes nem vitat. A fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a megtámadott védjegy kelyheinek formája nem tér el érzékelhetően a piacon a desszertek, fagylaltok, szorbetek és joghurtok árusításánál alkalmazott kelyhek formájától, amit a beavatkozó által szolgáltatott bizonyítékok is megerősítenek, amelyek olyan kelyheket ábrázoltak, amelyek csupán enyhe mértékben tértek el a megtámadott védjegy kelyheitől. A fellebbezési tanács ebből azt a következtetést vonta le, hogy a megtámadott védjegy ezen eleme a szóban forgó termékek tekintetében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

28 A fellebbezési tanács ezt követően kizárta a felperes által szolgáltatott azon bizonyítékokat, amelyek a piacon az ezen áruk értékesítésénél használt más típusú tárolópoharakra hivatkoztak, kiemelve, hogy „azok formájának nem azonos a célja, vagyis nem az, hogy a fogyasztók számára a termékek minőségi és kézműves jellegére utaló imázzsal szolgáljon”.

29 Ebből eredően a fellebbezési tanács a szóban forgó termékekhez hasonló, és annak fogyasztóival azonos fogyasztók részére szánt termékek csomagolásának ágazatában irányadó szokásokat vette figyelembe, és azt állapította meg, hogy az üvegkehely formájú csomagolások e szokások részét képezik, különösen olyankor, amikor a kiemelkedő minőség imázsának közvetítéséről van szó. Az a tény, hogy a fellebbezési tanács, mint irrelevánsakat, kizárta a felperes által a fagylaltok értékesítésénél használt tárolópoharak egyéb formáit illetően szolgáltatott bizonyítékokat, nem mond ellent azon megállapításának, hogy ezen üvegkelyheket szintén alkalmazzák e piacon.

30 A felperes állításával ellentétben a megtámadott határozatból nem következik, hogy a fellebbezési tanács a figyelembe veendő ágazat normáit és szokásait kizárólag a minőségi és kézműves jellegű termékek ágazatában irányadó normákra és szokásokra korlátozta volna.

31 Másodszor, a felperes arra hivatkozik, hogy az ágazatban irányadó normák és szokások téves azonosításának következtében a fellebbezési tanács tévesen értékelte a megtámadott védjegy megkülönböztető képességét. Azt állítja, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott védjegy megkülönböztető képességének értékelésénél összehasonlítási elemként a „kivágott nyílásokat tartalmazó kartonborításba csomagolt kelyheket” vette figyelembe, ahelyett hogy a szóban forgó termékek ágazatában használt valamennyi csomagolástípust vette volna figyelembe. A fellebbezési tanács így szerinte tévesen állapította meg azt, hogy kivágott nyílásokat tartalmazó kartonborítások formáját gyakran alkalmazzák a szóban forgó termékek ágazatában. A felperes azt állítja, hogy a megtámadott védjegy kartonborítása a beavatkozó által szolgáltatott bizonyítékok között szereplőktől eltérő jellegzetességeket és formákat mutat.

32 A megtámadott határozatban a megtámadott védjegyet alkotó második elem – nevezetesen a tetején és az oldalain nyitott kartonborítás – megkülönböztető képességének értékelésénél a fellebbezési tanács úgy vélekedett, hogy e jellegzetességek a beavatkozó által szolgáltatott bizonyítékok között szereplő kartonborítások többségénél szintén megfigyelhetők. A fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a tetejükön és az oldalaikon nyitott kartonborítások formái a szóban forgó termékek ágazatában gyakran előfordulnak, különösen amiatt, hogy a termék vagy a termékre vonatkozó releváns információk láthatók legyenek. A fellebbezési tanács a szóban forgó termékek (desszertek, fagylaltok, szorbetek és joghurtok) ágazatában irányadó normák és szokások figyelembevételével azt állapította meg, hogy a megtámadott védjegy kartonborításának formája kizárólag dekoratív jellegű, nem tér el jelentős mértékben az ágazatban irányadó szokásoktól, és nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

33 Hangsúlyozni kell, hogy a fellebbezési tanács a beavatkozó által szolgáltatott bizonyítékokra támaszkodott, amelyek azt mutatták, hogy a szóban forgó termékek ágazatában a nyílásokat tartalmazó kartonborításból álló csomagolásokat gyakran használják, és ebből joggal vonhatta le azt a következtetést, hogy a megtámadott védjegy nem tér el jelentős mértékben az érintett ágazat szokásaitól.

34 Az a tény, hogy – amint azt a felperes állítja – a megtámadott védjegy kartonborításának formája egyes elemeiben eltér a piacon fellelhető formák elemeitől, nem alkalmas a fellebbezési tanács ezen értékelésének cáfolására. Ugyanis a szóban forgó termékek ágazatában alkalmazott különféle kartonborításokat, amelyek nyílásaik elhelyezkedését és formájukat illetően is eltéréseket mutatnak, úgy kell tekinteni, mint az ezen ágazatban alkalmazott csomagolásformák egyszerű variációit. A piacon fellelhető kartonborítások közötti eltérések főként praktikus szempontoknak felelnek meg (mint például a kelyhek méretéhez való igazodás), vagy pusztán dekoratív jellegűek. A fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a megtámadott védjegy kartonborítása formájának jellegzetességei nem teszik lehetővé annak biztosítását, hogy az jelentős mértékben eltérjen a szóban forgó termékek ágazatának szokásaitól.

35 Harmadszor, a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács hibát vétett a megtámadott védjegy azonosításakor, amikor a megtámadott védjegyet akként vette figyelembe, mint „két, kivágott nyílásokat tartalmazó kartonborításba csomagolt kehelyből” álló formát, ami nem felel meg a megtámadott védjegy lajstromozott alakjának. Azt állítja, hogy a megtámadott védjegyet egészében, saját jellegzetességeivel együtt kell figyelembe venni. A fellebbezési tanácsnak szerinte a megtámadott védjegyet alkotó sajátos formák kombinációjának megkülönböztető képességét is elemeznie kellett volna, nem csupán az egyes elemeinek megkülönböztető képességéből összeadódó megkülönböztető képességét.

36 Először is el kell vetni a felperes azon érvét, miszerint a fellebbezési tanács tévesen azonosította a megtámadott védjegyet. Ugyanis a megtámadott védjegy megtámadott határozatban szereplő leírása, nevezetesen „két, kehely formájú átlátszó üvegpohár, a tetején és az oldalain nyitott, külső kartonborításban”, megfelel az említett védjegynek a védjegybejelentésben szereplő, fenti 1. pontban található ábrázolásának. Az a tény, hogy a felperes saját leírást ad a megtámadott védjegyről (tudniillik, azt úgy írja le, mint „két, egymás mellé helyezett kelyhet, a kelyhek tetején teljesen nyitott, a kelyhek oldalsó felületén részben nyitott, sajátos formával rendelkező oldalfalú kartonban, amely követi a kelyhek formáját, sajátos palackforma-sziluettet képezve a két kehely középső részénél”), amely azonban nem szerepel sem a védjegybejelentési kérelemben, sem a lajstromkivonatban, nem elegendő annak megállapításához, hogy a fellebbezési tanács hibát vétett volna.

37 Ezt követően, a felperes azon érvét illetően, miszerint a fellebbezési tanács a megtámadott védjegyet nem egészében értékelte, hangsúlyozni kell, hogy a fellebbezési tanács, a megtámadott határozatban, miután megállapította, hogy az e védjegyet alkotó két elem nem tér el jelentős mértékben a szóban forgó termékek ágazatában alkalmazottaktól, és nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, a megtámadott védjegy lajstromban szereplő kiszerelésének formája által keltett összbenyomás elemzését is elvégezte. Úgy ítélte meg, hogy a megtámadott védjegy jellegzetességei nem elegendőek ahhoz, hogy azok alapján a védjegy a desszertek, fagylaltok, szorbetek és joghurtok piacán olyan szokatlan mintát képezhessen, amely a rendelkezésre álló formáktól egyértelműen eltérőnek tekinthető. A fellebbezési tanács megállapította, hogy a beavatkozó által szolgáltatott példák a megtámadott védjegy formájához igen hasonló csomagolási formákat mutatnak. A fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a kartonkiszerelésben elhelyezett két pohár használata az egyik leggyakoribb módja e termékek fogyasztók felé való prezentálásának. Azt a következtetést vonta le, hogy egészében véve a megtámadott védjegy nagyon közel áll a szóban forgó termékek esetében legvalószínűbben alkalmazott formákhoz, és hogy ennek következtében azt megkülönböztetésre alkalmatlannak kell tekinteni.

38 Ebből az következik, hogy a felperes nem állíthatja, hogy a fellebbezési tanács nem végezte el a megtámadott védjegy megkülönböztető képessége egészének értékelését, vagy hogy ne vette volna figyelembe annak jellegzetességeit, és hogy megelégedett volna annak megállapításával, hogy az az egyes elemeinek megkülönböztető képességét összeadva sem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

39 Egyébként a felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács tévesen vélte úgy a megtámadott határozatban, hogy a megtámadott védjegy egy olyan csomagolásformának felel meg, amelyet a piacon a szóban forgó termékek értékesítésénél széles körben alkalmaznak, miközben az általa szolgáltatott példákból kiderült, hogy az ezen ágazatban leggyakrabban alkalmazott csomagolás teljesen eltér a megtámadott védjegyétől.

40 E tekintetben elegendő kiemelni, hogy az a tény, hogy a szóban forgó termékek piacán léteznek más típusú csomagolások is, nem mond ellent a fellebbezési tanács azon megállapításnak, miszerint léteznek a megtámadott védjegyéhez igen hasonló, olyan csomagolásformák is, amelyek nem szokatlanok. A fenti 20. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint valamely védjegy megkülönböztető képessége hiányának megállapításához elegendő, ha az nem tér el jelentős mértékben az ágazatban irányadó normáktól vagy szokásoktól, és nem szükséges annak bizonyítása, hogy e védjegy a piacon a leggyakoribb csomagolási forma.

41 Negyedszer, a felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács túlságosan megszorítóan értékelte a megtámadott védjegy megkülönböztető képességét.

42 Egyfelől azt állítja, hogy a fellebbezési tanács által alkalmazott ítélkezési gyakorlat, amely szerint ahhoz, hogy valamely térbeli védjegy rendelkezzen a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességgel, jelentős mértékben el kell térnie az ágazat normáitól

vagy szokásaitól, nem alkalmazható olyan esetben, mint a jelen eset is, amikor az átlagos fogyasztó figyelmének szintje magas, és a megtámadott védjegy nem magának az árunak a formájából, hanem annak csomagolásának a formájából áll.

43 Ezen érv nem lehet eredményes. Ugyanis elegendő emlékeztetni arra, hogy a fellebbezési tanács, amint az a fenti 18. pontból is kiderül, helyesen állapította meg azt, hogy az érintett vásárlóközönség nem tanúsít különösebben magas szintű figyelmet a szóban forgó termékeket illetően. Ezenfelül, a jelen esetben a csomagolás formáját a szóban forgó áru formájának kell tekinteni.

44 Másfelől a felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az a megtámadott védjegy megkülönböztető képessége értékelésénél az ítélkezési gyakorlat által megköveteltnél szigorúbb szempontot alkalmazott. Szerinte a fellebbezési tanács azt tekintette követelménynek, hogy a megtámadott védjegy „lényegesen [alapvetően] térjen el” a szóban forgó termék alapformáitól, miközben az ítélkezési gyakorlat csupán azt követeli meg, hogy a megtámadott védjegy „jelentős mértékben térjen el” az ágazat normáitól és szokásaitól.

45 Elegendő kiemelni, hogy – a felperes állításával szemben – a „lényeges [alapvető] különbség” követelménye nem az a szempont volt, amelynek alapján a fellebbezési tanács a megtámadott védjegy megkülönböztető képességét értékelte. Ugyanis a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban csak a megtámadott védjegy megkülönböztető képessége hiányának megállapítását követően használta – a Törvényszék T-15/05. sz., De Waele kontra OHIM (egy kolbász formája) ügyben 2006. május 31-én hozott ítéletét (EBHT 2006., II-1511. o.) idézve – a „lényeges [alapvető] eltérés” kifejezést, a felperes egyik, a megtámadott védjegy formájának újdonságával és eredetiségével kapcsolatos érvére adott válaszként.

46 Egyébként a felperes azt állítja, hogy miután a Törvényszék a T-305/02. sz., Nestlé Waters France kontra OHIM (egy palack formája) ügyben 2003. december 3-án hozott ítéletében (EBHT 2003., II-5207. o.) már elismerte, hogy egy palack formájából álló térbeli védjegy, amelyet a 32. osztályba tartozó alkoholmentes italok tekintetében jelentettek be, rendelkezhet a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett minimális megkülönböztető képességgel, ugyanezen megoldást kellene alkalmazni a jelen ügyben is, egy igen hasonló ágazatban, nevezetesen a 30. osztályba tartozó áruk ágazatában. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy valamely védjegy megkülönböztető képességét a védjegybejelentésben szereplő árukra és szolgáltatásokra tekintettel, illetve annak az érintett vásárlóközönség általi észlelésére tekintettel kell értékelni, és a fellebbezési tanácsnak azt kell vizsgálnia, hogy vajon e védjegy jelentős mértékben eltér-e a szóban forgó áruk ágazatának normáitól és szokásaitól. Ennélfogva a Törvényszék által egy, a megtámadott védjegytől eltérő, olyan védjegyre vonatkozóan elfogadott megoldás, amelyet a jelen ügyben említettektől eltérő, másik ágazatba tartozó áruk tekintetében jelentettek be lajstromozásra, a jelen ügyben megtámadott védjegy megkülönböztető képességének értékelése szempontjából nem lehet releváns.

47 Az előbbiekből következően a felperes nem bizonyította, hogy a fellebbezési tanács hibát vétett volna annak megállapításával, hogy a megtámadott védjegy nem rendelkezik a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességgel.

48 Következésképpen az első jogalapot el kell utasítani.

A 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított, második jogalapról

49 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését, amikor úgy vélte, hogy a felperes által szolgáltatott bizonyítékok nem voltak elegendőek annak bizonyítására, hogy a megtámadott védjegy a használat révén megszerezte a megkülönböztető képességet.

50 A 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha az árujegyzékben szereplő áruk tekintetében használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet.

51 A 207/2009 rendelet 52. cikkének (2) bekezdése többek között úgy rendelkezik, hogy ha egy közösségi védjegy lajstromozására az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt rendelkezések megsértésével került sor, a védjegy nem törölhető, ha a használata révén lajstromozását követően megszerezte a megkülönböztető képességet azon áruk vagy szolgáltatások tekintetében, amelyekre nézve lajstromozták.

52 Az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzésének feltétele, hogy az érintett árukat vagy szolgáltatásokat legalább az érintett vásárlóközönség egy jelentős része a védjegy segítségével azonosítsa valamely meghatározott vállalkozástól származókként (lásd a Törvényszék T-262/04. sz., BIC kontra OHIM [egy tűzköves öngyújtó formája] ügyben 2005. december 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-5959. o.] 61. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

53 A jelen ügyben a fellebbezési tanács kiemelte, hogy mivel a megtámadott védjegy térbeli védjegy, a releváns terület az Unió egésze. Úgy ítélte meg, hogy a felperes által szolgáltatott bizonyítékok nem voltak elegendőek annak bizonyítására, hogy a megtámadott védjegy megszerezte volna a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése és 52. cikkének (2) bekezdése értelmében vett megkülönböztető képességet. Úgy ítélte meg ugyanis, hogy egyrészt e bizonyítékok, egészükben véve, mindössze az Unió nyolc tagállamára hivatkoztak, és így nem bizonyították a megkülönböztető képességnek az Unió lényeges része tekintetében történő megszerzését. Másrészt úgy ítélte meg, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a megtámadott védjegyet a közönség úgy fogja fel, mint az áruk származására utaló jelölést, amiatt, hogy a kiszerelés formáját mindig a csomagolásra nyomtatott LA GELATERIA DI PIAZZA NAVONA megjelöléssel kombinálva használták.

54 Először is, a felperes csupán azt állítja, hogy a megtámadott védjegynek a csomagolásra nyomtatott LA GELATERIA DI PIAZZA NAVONA megjelöléssel kombinált használata azt bizonyítja, hogy az érintett fogyasztó a grafikai megjelenítésen kívül a térbeli formát úgy fogja fel, mint a szóban forgó áruk származására utaló jelölést. Elegendő megjegyezni, hogy e puszta állítás nem alkalmas a fellebbezési tanács azon következtetésének megcáfolására, miszerint e bizonyítékok nem elegendőek a megtámadott védjegy védjegyként történő használatának bizonyítására, és ennélfogva azt el kell utasítani.

55 Ugyanakkor hangsúlyozni kell, hogy természetesen az ítélkezési gyakorlat szerint egy térbeli védjegy használat révén akkor is megszerezheti a megkülönböztető képességet, ha egy szó- vagy ábrás védjeggyel együttesen használták. Ez a helyzet akkor, ha a védjegy az áru formájából vagy csomagolásából áll, és rendszeresen magán viseli azt a szóvédjegyet, amellyel ellátva forgalmazzák. Ilyen megkülönböztető képességet többek között az érintett vásárlóközönségnek a megjelöléssel való megismertetésének általános folyamata révén lehet megszerezni (lásd a Törvényszék T-25/11. sz., Germans Boada kontra OHIM [kéziemelő] ügyben 2013. január 29-én hozott ítéletének 83. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

56 Mindazonáltal a megjelölésnek a termék iránt érdeklődők köre által mint adott vállalkozástól származóként való azonosítását a védjegy védjegyként történő használatának segítségével lehet elvégezni. A „védjegy védjegyként történő használata” kifejezést úgy kell érteni, hogy az a védjegy azon használatára vonatkozik, melynek célja az áru vagy szolgáltatás meghatározott vállalkozástól származóként történő azonosítása a termék vagy a szolgáltatás iránt érdeklődők köre részéről. Így tehát nem minden védjegyhasználat minősül feltétlenül védjegyként történő használatnak (a fenti 55. pontban hivatkozott „kéziemelő”-ügyben hozott ítélet 85. pontja).

57 Márpedig az ügy körülményeire tekintettel csak akkor lehetett volna adott esetben ilyen értelmű, vagyis arra utaló elsődleges jelnek tekinteni az előterjesztett bizonyítékokat, hogy a megtámadott védjegyet képező, a szóban forgó termékek csomagolása térbeli formájának sajátos aspektusa lehetővé teszi annak a más gyártóktól származóktól való megkülönböztetését, ha a felperes konkrétan alátámasztotta volna azt az állítást, hogy a szóban forgó termékek csomagolását az érintett fogyasztók főként a termék kereskedelmi származására utaló jelölésként őrzik meg az emlékezetükben. E tekintetben elegendő kiemelni, hogy a felperes erre vonatkozóan nem terjesztett elő semmilyen érvet.

58 Másodszor, a felperes azon érvét illetően, miszerint a fellebbezési tanács csak az általa szolgáltatott azon bizonyítékokat vette figyelembe, amelyek az uniós fogyasztók jelentős részére vonatkoztak, azt mint hatástalant, el kell utasítani, hiszen a felperes nem bizonyította, hogy a fellebbezési tanács hibát vétett volna annak megállapításával, hogy e bizonyítékok nem tették lehetővé annak bizonyítását, hogy a megtámadott védjegyet védjegyként használták.

59 Mindebből következik, hogy a második jogalapot, és ennélfogva a kereset egészét el kell utasítani.

A költségekről

60 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM és a beavatkozó kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) Giorgio Giorgist kötelezi a költségek viselésére.

van der Woude Wiszniewska-Białecka Ulloa Rubio

Kihirdetve Luxembourgban, a 2014. szeptember 25-i nyilvános ülésen.

Aláírások